

en privat bil, og at ægtefællerne efter det oplyste ikke havde brug for to biler til privat kørsel. Endelig lagde mindretallet til grund, at skattemyndighederne under sagen ikke havde sandsynliggjort en formodning om, at bilen var stillet til rådighed for eller benyttet til privat kørsel.

Forslagsstillerne er bekendt med eksempler, hvor skattemyndighederne blandt andet med henvisning til den ovenfor refererede dom statuerer beskatning i henhold til ligningslovens § 16, stk. 4, i sager om varebiler, hvor der ikke er ført kørebog. Dette er sket uanset skatteyderens indsigelser om, at bilernes placering ved boligen havde nøje sammenhæng med, at virksomheden udgår fra boligen, at skatteyderne ejer private personbiler, som har været til rådighed i hele skatteåret, at der ikke er ført kørebog, fordi den erhvervsmæssige kørsel udgør 100 procent, og at skatteyderens private kørsel i varebilerne ville være i strid med momsloven.

Bevisbyrden er tilsyneladende tillagt skatteyderen, eftersom skattemyndighederne ofte uden dokumentation lægger til grund, at varebilen benyttes til privat kørsel. Den eneste mulighed, skatteyderen har for at løfte bevisbyrden, er, såfremt den pågældende erhvervsdrivende kan fremvise et fuldstændigt kørselsregnskab med redegørelse for hele årets kørsel. Dette må efter forslagsstillernes opfattelse karakteriseres som en væsentlig og unødvendig administrativ byrde.

Forslagsstillerne er videre af den opfattelse, at varebiler på gule plader, som er indrettet til anvendelse i virksomhedens drift, ikke har samme nytteværdi i forbindelse med privatkørsel, som hvad der gør sig gældende for personbiler. Med udgangspunkt i det her anførte mener forslagsstillerne, at der behov for rege-lændringer.

Det foreslås derfor, at der indføres en mulighed for at anvende en særregel for varebiler (gulpladebiler),

hvor man efter samme principper som ved beskatning af fri telefon for lønmodtagere indfører en maksimumbeskatning med udgangspunkt i principperne i en i øvrigt fortsat gældende 8.000 km-tommelfingerregel, jf. ligningsvejledning 2000, pkt. A.F.3.4.1 (vedrørende kørselsregnskab i forbindelse med befordringsfradrag), i de situationer, hvor der ikke føres kørebog. Herved tilsigtes en ordning svarende til den af Ligningsrådet indførte i forhold til bilforhandlere, der privat anvender biler, som indgår i virksomhedens varerelager, jf. TFS 2000.702.

Reglerne foreslås ændret på følgende måde:

For varebiler med en tilladt totalvægt på ikke over 3 tons samt en nypris, der ikke overstiger 300.000 kr., kan den erhvervsdrivende i stedet for beskatning af fri bil, jf. ligningslovens § 16, stk. 4, vælge at lade sig beskatte efter følgende regler:

Den private kørsel beskattes med opgjort privat kørsel beregnet med udgangspunkt i takster svarende til de til enhver tid gældende regler for skattefri godtgørelse vedrørende erhvervsmæssig befordring, jf. TSS-cirkulære nr. 2000-39. Satsen kunne derefter med fordel indsættes i TSS-cirkulære om værdiansættelse af forskellige skønsposter for erhvervsdrivende, jf. p.t. TSS-cirkulære 2000-36.

Såfremt der ikke er ført en kørebog, der efter sædvanlige krav hertil kan danne udgangspunkt for, hvor stor en del af kørslen der vedrører den private anvendelse af bilen, eller der ikke kan fremlægges anden form for fyldestgørende dokumentation for den private anvendelse, kan den anvendelse, der skal beskattes som privat, fastsættes skønsmæssigt. Dette bør, medmindre særlige forhold gør sig gældende, ske med udgangspunkt i en gennemsnitsvurdering af »den private normalkørsel« i Danmark årligt med tillæg af kørsel mellem hjem og arbejde og eventuel kørsel til fritidsbolig og med fradrag af dokumenteret privat kørsel i andre biler ejet af den erhvervsdrivende.